

[Poul Hansen (Svendborg).]
ring foreslås nu disse ydelser m. v. reguleret, så de svarer til 7. lønningsklassens lønninger på første løntrin. På den måde vil modtagerne af erstatningerne samtidig få del i de lønforbedringer ud over dyrtidsreguleringerne, som er kommet disse tjenestemænd til gode, og det vil efter ministerens opgivelse svare til 5 pct. — eller udtrykt på en anden måde: maksimumsrenten ved 100 pct.s invaliditet stiger med små 700 kr. til 13 749 kr. og for en enke uden børn med godt 400 kr. til 8 593 kr.

Vi nærer alle sympati og ærbødighed for den uhyggelige tids ofre, og mit parti kan med glæde give lovforslaget om denne realforbedring af erstatningerne sin tilslutning. De fremtidige dyrtidsreguleringer følger efter forslaget de samme lønklasser, og det vil sige, at disse medborgere foruden den regulering, der får tilbagevirkende kraft fra 1. april 1958, også til 1. april i år vil få del i den dyrtidsregulering på 2 portioner, der da kommer. At de efterladte efter vore krigsforliste søfolk får samme reguleringer, er knæsat som ret og rimeligt; alle disse krigstidens ofre er os jo lige nære og kære.

Jeg vil alligevel ved denne lejlighed tillade mig at fremdrage et spørgsmål, der vel ikke direkte hører ind under den højtærede socialminister, men vistnok under den højtærede fiskeriminister, nemlig spørgsmålet om de krigsforliste fiskeres enker. På grund af forskellige omstændigheder omfattes ydelserne til disse ikke af lignende love og reguleres altså ikke som erstatningerne til besættelsestidens ofre og vore sømænds efterladte. Ved krigens afslutning betød det ikke noget større, men efterhånden er forskellen blevet meget stor. Jeg vil gerne understrege, at heri ligger ikke en bebrejdelse mod nogen, for som jeg sagde, skyldes det mange sammenhængende omstændigheder. Det piner imidlertid mig — og med mig også mange andre, ved jeg — at man ikke har kunnet finde en løsning på dette spørgsmål, der for samfundet ikke kan dreje sig om noget større beløb, men som for

den enkelte fiskerenke jo er af vital betydning. Jeg er vidende om, at fiskernes organisationer har bragt sagen frem for fiskeriministeriet, og jeg henstiller ved denne lejlighed, om man ikke kunne se stort på fortidens formalia og finde frem til en ordning, der ville ligestille disse vel omkring 70 enker med de medborgere, som det foreliggende lovforslag omhandler.

Med disse ord anbefaler jeg lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Per Federspiel: Jeg kan på min gruppes vegne give tilslutning til det forslag, der er fremsat om ændringer i loven om erstatning til besættelsestidens ofre. Den regulering, der nu foreslås som følge af den ny lønningslov, er både rimelig og nødvendig.

Der er utvivlsomt enkelte spørgsmål, der kan rejses nu, da vi har lejlighed til at drøfte loven om erstatning til besættelsestidens ofre, og jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Poul Hansen (Svendborg) i, at der er tale om en forskelsbehandling, som har været til stede, allerede fra loven trådte i kraft; bl. a. var det jo i den første tid efter besættelsestidens ophør og efter disse loves ikrafttræden lidt af en tilfældighed, om det kunne lønne sig for en skadelidt at søge erstatning efter loven om besættelsestidens ofre eller efter krigsulykkesforsikringsloven. Jeg tror, at de fleste af disse skævheder er rettet, men det vil utvivlsomt, når lejlighed gives og man har en længere årrækkes erfaringer at bygge på, være rimeligt at søge at finde udveje til at rette disse skævheder.

Der er yderligere et enkelt spørgsmål, som jeg gerne vil rejse ved denne lejlighed. Det vedrører formentlig ikke den højtærede socialminister, men derimod den højtærede finansminister. Det er spørgsmålet om de erstatninger, der nu modtages fra Tyskland og muligvis også fra andre lande i anledning af de erstatningslove, der er vedtaget. Det har vist sig, at der er en vis forskelsbehandling af de tilfælde, hvor erstatningerne udbetales som engangsbeløb, og de tilfælde, hvor